

toto zjištění a zrušovací soud jest na toto zjištění vázán. Naprosto nezáleží na tom, z jakého důvodu si nebyla obžalovaná subjektivní náležitosti přečinu jiných pletich vědoma.

Čís. 1156.

»Spoluzlodějem« (§ 174 II. a) tr. zák.) jest pouze osoba, jež, vědouc, že jde o krádež, při činu spolupůsobí.

(Rozh. ze dne 12. března 1923, Kr II 98/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Josefa H-a do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 3. prosince 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171 a 174 II a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným pouze přestupkem krádeže dle §u 460 tr. zák.

D ů v o d y:

Soud nalézací zjistil, že stěžovatel ve společnosti spoluobžalovaného Františka S-a odcizil 3 stromy v ceně 150 Kč. Odsoudil pak stěžovatele pro zločin krádeže dle §§ 171 a 174 II. a) tr. zák., ačkoliv spoluobžalovaného S-a z obžaloby sprostil. Zmateční stížností, dovozující provedením důvodu zmatku §u 281 čís. 10 tr. ř., že obžalovaný Josef H. při správném použití zákona neměl býti uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 174 II. a) tr. zák., nýbrž jen přestupkem krádeže dle §u 460 tr. zák., dlužno přiznati oprávněnost. Neboť zločinná kvalifikace spočívá v tomto případě dle rozsudku prvního soudu jen v tom, že prý spáchal stěžovatel krádež ve společnosti Františka S. Než § 174 II. a) tr. zák. předpokládá spáchání krádeže ve společnosti s p o l u z l o d ě j e. »Spoluzlodějem« jest však již dle gramatického výkladu jen osoba, která, vědouc, že jde o krádež, při činu spolupůsobí. Jelikož František S. tímž rozsudkem sprostěn byl z obžaloby pro týž zločin zjištěním, že spolupůsobil při kácení a odvezení stromu, pro jichž krádež Josef H. byl odsouzen, nevěda, že účastní se jednání z l o d ě j s k é h o, padla tím i u Josefa H-a jediná okolnost, o niž opírá se zločinná kvalifikace krádeže. Jest proto jeho odsouzení pro z l o č i n krádeže právně pochybeným. Oprávněné zmateční stížnosti bylo proto vyhověti a, ježto není závady, by soud zrušovací skutečnost, že obžalovaný nespáchal krádež »ve společnosti«, na základě spisů sám nezjistil, bylo hned uznati ve věci samé.

Čís. 1157.

Zločinné kvalifikace dle §u 176 II. a) tr. zák. nezakládá předchozí potrestání pro jiný majetkový delikt nežli krádež, aniž odsouzení pro krádež, byl-li pachatel napotom amnestován.

(Rozh. ze dne 12. března 1923, Kr II 125/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Jana H-a do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 13. ledna 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným pouze přestupkem krádeže dle §u 460 tr. zák.

Důvody:

Napadeným rozsudkem byl stěžovatel uznán vinným, že, byv pro krádež již opětně potrestán, odcizil dne 17. března 1921 Rudolfu B-ovi tobolku v ceně 70 Kč s obnosem asi 100 Kč. Zmateční stížnost Jana H-a, opírající se o § 281, čís. 10 tr. ř. jest odůvodněna. Rozsudek uznává stěžovatele vinným krádeží, kvalifikovanou na zločin, jen z důvodu § 176 II. a) tr. zák. V nálezu rozsudečném praví se sice, že Jan H. byl pro krádež opětně potrestán, v důvodech však opírá se kvalifikace §u 176 II. a) tr. zák. jen o to, že obžalovaný byl dle trestního rejstříku pro majetkové delikty vícekrát potrestán. Než nikoliv opětně předchozí potrestání, čímž rozuměti jest ovšem skutečné odpykání trestu. pro majetkové delikty vůbec, nýbrž jen pro krádež opodstatňuje uvedenou kvalifikaci zločinnou. Dle výtahu z trestního rejstříku byl ovšem stěžovatel potrestán jednou pro přestupek §u 468 tr. zák., jednou pro přestupek §u 460 tr. zák., konečně též jednou pro zločin krádeže. Než potrestání pro přestupek dle §u 468 tr. zák. nemůže přijíti s hlediska §u 176 II. a) tr. zák. v úvahu. Ohledně zločinu krádeže nevychází sice z tohoto výtahu, ovšem ale z přiložených trestních spisů, že stěžovateli pro to uložený trest nebyl vykonán, nýbrž že stěžovatel byl sice právoplatně odsouzen, ale dle čl. 4 c) nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918 čís. 28 sb. z. a n. amnestován. Je-li rozsudek právně pochybeným již potud, že (dle důvodů) opírá kvalifikaci §u 176 II. a) tr. zák. o opětně předchozí potrestání pro majetkové delikty, jest i hmotně protiprávním proto, že obžalovaný byl pro krádež sice dvakrát odsouzen, ale nikoliv potrestán. Bylo proto rozsudek jako dle §u 281 čís. 10 tr. ř. zmatečný zrušiti a, ježto není závady, by soud zrušovací skutečnost, že druhý trest pro krádež nebyl na obžalovaném vykonán, jako skutečnost procesální na základě spisů sám nezjistil, ihned ve věci samé naléztí a odsouditi stěžovatele jen pro přestupek krádeže dle §u 460 tr. zák.

Čís. 1158.

Původní nezákonnost odvodu brance pro nedostatek schválení zákonného zástupce odčiní se dodatečným schválením zákonného zástupce a odvod platí pak za zákonný hned od prvopočátku. Pro trestné činy, jež spáchal bravec po nastoupení vojenské služby, ale ještě před dodatečným schválením odvodu zákonným zástupcem, jsou příslušny trestní soudy vojenské.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, NI 26/23.)